

ΟΡΣΑΛΙΑ ΚΑΣΣΑΒΕΤΗ

Λόλα Bar's

και άλλες ιστορίες

 ποταμός

ΑΘΗΝΑ 2015

Ποταμόπλοια/5

Ορσαλία Κασσαβέτη
Λόλα Bar's

Όλοι οι ήρωες των κειμένων είναι πρόσωπα φανταστικά.

© 2015, Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ & Ορσαλία Κασσαβέτη

Επιμέλεια: Αριάννη Λουκάκου

Σχεδιασμός εξωφύλλου: Δάφνη Κουγέα

Σελιδοποίηση: Βίβιαν Γιούρη

Εκτύπωση: Φωτόλιο & Typicon

Εκδόσεις ΠΟΤΑΜΟΣ

Ξενοκράτους 48, 106 76 Αθήνα, τηλ. 210 7231271, fax 210 7254629

www.potamos.com.gr, info@potamos.com.gr

ISBN 978-960-545-055-7

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, κλητός και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λόλα Bar's	11
Μαύρα γυαλιά στο Φαρ Ουέστ	55
Το χρέπι	65
Το πανωσήκωμα	77
Ράδιο Τρόπικα στα Βραχέα	85
Βρεφική Σχολή Φρέρρου	97
Ραντεβού στην «Αμφιθέα»	101
Συνοπτικές διαδικασίες	113

*Στον πατέρα μου
και στη μνήμη του Παντελή*

Λόλα Bar's

ΣΧΕΔΟΝ ΧΩΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΚΕΨΗ, ο Μητσούλας είχα αποφασίσει να στήσει το μικρό του μαγαζάκι δίπλα στα σκονισμένα φύκια. Σε απόσταση αναπνοής από τον όρμο με τα μικρά νησάκια, έθεσε τα θεμέλιά του, σέρνοντας από το πατρικό του τα σακιά με το τσιμέντο και τους τσιμεντόλιθους. Μαζί με το μαγαζάκι έχτιζε και τα χέρια του. Χωρίς σχέδιο, χωρίς άδεια, όπως τουλάχιστον συνήθιζαν όλοι τότε να χτίζουν, θεμελίωσε αρχικά ένα παραλληλόγραμμο κτίσμα. Το χώρισε σε μια κουζίνα και σε ένα δωμάτιο υποδοχής, το οποίο βρισκόταν στην μπροστινή πλευρά. Λίγο πιο δίπλα, πρόσθεσε ένα αυτόνομο αποχωρητήριο. Το κεντράκι του ήταν έτοιμο. Ο Μητσούλας ήταν σίγουρος γι' αυτό, όταν τοποθέτησε τον εμπριμέ μπερντέ μπροστά από την τουρκική οπή του αποχωρητηρίου και στόλισε με δίχτυα την ασβεστωμένη πρόσοψη του μαγαζιού. Δεν είχε βρει ακόμα κάποια επωνυμία για την επιχείρηση, αλλά καθώς στα στενά δίπλα από τα νησάκια περνούσαν ρεύματα που παρέσερναν και κανέναν ξιφία, αποφάσισε να της δώσει το αυτονόητο όνομα. Έτσι, στην ταμπέλα του μαγαζιού του Μητσούλα γράφτηκε το όνομα: «Ο Ξιφίας».

Η πρόσοψη του «Ξιφία» είχε μια μακρόστενη τζαμαρία. Τα καλοκαίρια, ο Μητσούλας την άνοιγε και φαινόταν από εκεί ο πάγκος της κουζίνας και η μικρή συλλογή από βαρελάκια, τα οποία είχε τοποθετημένα το ένα δίπλα στο άλλο. Δίχτυα μπαλωμένα και διαλυμένα στερεώνονταν στους τοίχους μαζί με καύκαλα αχινών και αρκετές κολοκύθες-κουδουνίστρες. Στην αριστερή άκρη, το δωμάτιο κοσμούσε το πορτρέτο του άγνωστου ναυτικού – μια ελαιογραφία με έναν γηραιότατο άνδρα με μούσια και λευκά μαλλιά πάνω σε ένα πηδάλιο, σωστός κάπταιν Νέμο. Τα ξύλινα καρεκλάκια που είχε τοποθετήσει ο Μητσούλας μπροστά από τον «Ξιφία» και πάνω στην άμμο της παραλίας δεν άργησαν να γεμίσουν, διστακτικά στην αρχή, με αρχοντικούς κώλους και βαρυφορτωμένες τσέπες.

Ο «Ξιφίας» προσέφερε ταπεινό μεζέ, κρασάκι σπιτικό και τσίπουρο με πλούσιο άρωμα –το έφερνε στον Μητσούλα μια ξαδέλφη του από τα Ψαχνά– και είχε ένα σημαντικό πλεονέκτημα. Μπορούσε κανείς να φθάσει εκεί από το κέντρο της Αθήνας γρήγορα, να απομονωθεί και να τελέσει και τα παράνομα γενεσιουργά του καθήκοντα. Οι θαμώνες με τα άφθονα βαλάντια, οι οποίοι ήθελαν να γευτούν αρχοντικούς κώλους, έπρεπε να δώσουν κατιτίς παραπάνω στον Μητσούλα για να χωθούν στα πίσω δωμάτιά του, τα οποία, στο μεταξύ, ο ιδιοκτήτης είχε ήδη σκεφτεί να χτίσει, καθοδηγημένος από το επιχειρηματικό του δαιμόνιο.

Τα παράνομα δωματιάκια του «Ξιφία» μύριζαν μπόχα από λαχανοντολμάδες ή ψάρι πλακί, ήταν κρύα,

κακοσοβατισμένα και δεν είχαν καν πόρτα. Οι επισκέπτες τους τα λάτρευαν τα καλοκαίρια, αλλά πριν την άνοιξη το σκέφτονταν να καταλύσουν εκεί για δύο ώρες μετά το φαγητό, ακόμα και αν είχαν γευματίσει ελαφρά. Ειδικά εκείνη την εποχή τα απέφευγαν, γιατί το διαχωριστικό χώρισμα από πολύχρωμη μάλλινη κουβέρτα, το οποίο χρησιμοποίησε ο ιδιοκτήτης για να στολίσει αλλά και να προφυλάξει τα παράνομα δωματιάκια, δεν αναπλήρωνε την ιδιωτικότητα τους. Σύντομα, αυτή η κουβέρτα αποδείχτηκε ότι ήταν ένα ημίμετρο, αφού κάποιιοι νταήδες νεαροί της εποχής πετούσαν μέσα στα δωματιάκια, όποτε περνούσαν από εκεί, πέτρες και οτιδήποτε βαρύ έβρισκαν στο δρόμο τους.

Ακόμα όμως και με αυτά τα ευτράπελα περιστατικά, η περιοχή λειτουργούσε σαν μια τυπική θερινή λουτρόπολη και ο Μητσούλας ήξερε, τουλάχιστον μέχρι τα τέλη του '70, ότι ο «Ξιφίας» δουλειά-δουλειά κανονική δεν θα είχε τη νεκρή περίοδο φθινοπώρου-χειμώνα. Οι μόνιμοι κάτοικοι της λουτρόπολης ήταν ελάχιστοι και μετρημένοι στα δάχτυλα. Ένας συνταξιούχος του ΟΤΕ, ο κύριος Ξενοφών, ερχόταν τουλάχιστον μία φορά την εβδομάδα βρέξει-χιονίσει, για να πιει τον καφέ του και να τσιμπήσει το σαγανάκι του. Ο Ξενοφών, φαινομενικά αυστηρός για να καλύψει το ξύλινό του πόδι, ήταν κατά βάθος πολύ ευαίσθητος και νοιαζόταν για τα μικροπροβλήματα του Μητσούλα, παρά την άκρατη καθαρεύουσά του. Μια φορά, μάλιστα, τον είχε βοηθήσει να αποκαταστήσει τη σύνδεση του ηλεκτρικού του «Ξιφία» –

εύκολο πράγμα για τον Ξενοφώντα, αφού είχε ακόμα τις διασυνδέσεις στη ΔΕΗ στην Αθήνα.

Έπειτα, ήταν ο Γρηγόρης, ένας κατσίβελος ιδιοκτήτης μικρο-παντοπωλείου που βρισκόταν στον κεντρικό δρόμο. Βέβαια, μικρο-παντοπωλείο δεν θα έλεγες το μαγαζί του, γιατί ακόμα και η τελευταία γωνία του ενός και μοναδικού δωματίου που χρησιμοποιούσε για να στοιβάξει μακαρόνια, σαρδέλες, ψωμιά και υποβρύχια ήταν καλυμμένη και εκείνη με τα εδώδιμα και τα αποικιακά της. Ο Γρηγόρης δεν μιλούσε πολύ κι έτσι ο Μητσούλας απλώς περιοριζόταν στον ανεφοδιασμό του, χωρίς πολλές περιπλοκές.

Η μόνη περίπτωση που θα μιλούσε με κάποιον στο παντοπωλείο δεν θα ήταν με τον Γρηγόρη, αλλά με τον Ζανό. Ο Ζανό, κατά κόσμον Γιάννης, ήταν ένας κεραμίστας από τη Λαμία, του οποίου τα οικογενειακά χρέη τον αναγκάσαν να κρυφτεί στη λουτρόπολη. Εκεί μετέφερε το μικρό του το φουρνάκι, προσπαθώντας να εξασκήσει την παλιά-του-τέχνη-κόσκινο, χωρίς μεγάλη επιτυχία. Ίσως τα καλοκαίρια να ήταν καλύτερα, αφού όλο και κάποιος χτυπημένος λούμενος θα προτιμούσε ως σουβενίρ τα κεραμικά βαζάκια του συμπαθή κεραμίστα-μπογιατζή, τα οποία ήταν διακοσμημένα με παπάκια. Μάλιστα, ο Ζανό είχε χαρίσει στον Μητσούλα ένα παρόμοιο βαζάκι, το οποίο όμως ο ιδιοκτήτης του («Ξιφία»), μήτε σκαμπάζοντας μήτε θέλοντας ποτέ να σκαμπάσει από τέχνη, το έριξε μέσα στην ψαροκασέλα όπου τοποθετούσε τα μαχαιροπίρουνα του μαγαζιού.

Ο γυναικείος πληθυσμός της περιοχής ήταν λιγοστός, κι αυτός με λαβωμένη τη ζωή από κάποιο παράδοξο συμβάν. Η Μαρκέλλα ήταν μια ξερή γυναίκα με μαύρο, κατράμι μαλλί χωρισμένο στη μέση και κίτρινες γόβες, τις οποίες φορούσε χειμώνα-καλοκαίρι. Ήταν από καλοζωισμένη οικογένεια και ο άνδρας της, προτού γίνει μακαρίτης, εργαζόταν ως θερμαστής σε πλοίο. Έμεινε στον τόπο ένα καλοκαίρι που είχαν έρθει στο εξοχικό τους, για να ησυχάσουν από τα προβλήματα με τον ανυπότακτο γιο τους. Την ώρα που κατάβρεχε με το λάστιχο τις νεραντζιές του κήπου, ο σύζυγος της Μαρκέλλας έχασε μια και καλή τις αισθήσεις του, γλιστρώντας με φόρα πάνω στην τσιμεντένια αυλή του εξοχικού. Το λάστιχο έμεινε να ποτίζει τα χοντροπόδαρά του με τις καφέ σαγιονάρες εκστρατείας και να ξεπλένει το αίμα που άρχισε να τρέχει άφθονο πάνω στο τσιμέντο.

Μόλις η Μαρκέλλα, η οποία βρισκόταν προηγουμένως μέσα στο σπίτι για να ετοιμάσει τον απογευματινό τους καφέ, αντίκρισε το θέαμα, κόντεψε να πέσει χάρμω και να ανοίξει και εκείνη το κεφάλι της. Δεν θα ήταν δύσκολο, αφού με μια αριστοτεχνική κίνηση, σχεδόν μπαλαρινίστικη, η συντετριμμένη Μαρκέλλα έριξε το δίσκο με τα νερά και τους καφέδες κατάχαμα και σωριάστηκε όλο χάρη πάνω στην κοιλιά του νεκρού συζύγου της. Τους βρήκαν σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα οι διπλανοί γειτόνοι, αλλά κατάφεραν να σώσουν μόνο τη Μαρκέλλα. Θες από πείσμα, θες από

πόνο για το θερμαστή της, η χήρα αποφάσισε να μείνει μόνιμα στον εξοχικό τόπο μαρτυρίου της. Το σπίτι της, αν και προκατασκευασμένο, είχε μόνωση και καλή θέρμανση, επιτρέποντάς της να μονάσει όσο ήθελε και να κλάψει τον άνδρα της, μαζί με τις καφέ πλαστικές του σαγιονάρες.

Εν αντιθέσει με άλλους κατοίκους, οι οποίοι εμφανίζονταν κάθε δεύτερη σελήνη στον «Ξιφία», η Μαρκέλλα δεν είχε πατήσει στο μαγαζί του Μητσούλα ούτε από μακριά. Ήθελε χρόνο για να συνηθίσει το πένθος της. Εξάλλου, παράγχιες που παρίσταναν ταβέρνες δεν τις συμπάθησε ποτέ στη ζωή της. Δύο σπίτια παρακάτω από εκείνη έμενε η κυρα-Μαίρη, η οποία προηγούμενως κατοικούσε σ' ένα μικρό χωριό κοντά στη λουτρόπολη. Σε σχέση με τους άλλους κατοίκους, η κυρα-Μαίρη ήταν πολύ ομιλητική και κυκλοφορούσε το χειμώνα με μια χοντρή ψαροκοκαλίσια κόκκινη ζακέτα, που σταύρωνε στο πλάι με δύο χρυσοποίκιλτα κουμπιά. Από το χρώμα της ζακέτας φαινόταν πόσο πρόσχαρος χαρακτήρας ήταν.

Στα χνάρια της βάδιζε και η ανιψιά της, η Λόλα, το νέο φρούτο της γειτονιάς. Ψηλή, αεράτη, με ίχνη μπιμπικιών στη μούρη –ως ένα απαίσιο κατάλοιπο της εφηβείας– η Λόλα έδινε τη μοναδική αίσθηση ότι η λουτρόπολη δεν μύριζε ξινίλα από μασέλες ή άρωμα από ναφθαλίνη. Είχε έλθει λίγο μετά τα Χριστούγεννα στη θεία της από την Αθήνα, όπου σπούδαζε διοίκηση επιχειρήσεων, αλλά για έναν απροσδιόριστο λόγο, όπως

συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, είχε διακόψει στο πέμπτο εξάμηνο, δηλαδή λίγο πριν από την πρακτική της άσκηση.

Αγέρωχη και με έναν έμφυτο εγωισμό, κατάλοιπο της πρόωρης ανάπτυξης της κορμωστασίας της, η Λόλα, με τον στρουμπουλό κότσο και το κοκαλιάρικο κορμί, βρέθηκε μια ωραία πρωία του Φλεβάρη να βολτάρει στον κεντρικό λασπόδρομο, για να βρει το μαγαζί του Γρηγόρη και να αγοράσει τα αναγκαία για εκείνη και για τη θεία της. Με έναν τυπικό, σχεδόν ψυχρό, τρόπο ο Γρηγόρης διεκπεραίωσε τη λίστα της Μαίρης και έμεινε να την κοιτά με το στόμα ανοιχτό – πώς γινόταν τέτοιο καιρό και του έκαναν τέτοιο σεφτέ στο παντοπωλείο;

Εκείνο το πρωινό, ο κατσίβελος πουλούσε ό,τι ζαρζαβάτι μπορούσε να φανταστεί κανείς, εκτός από κολοκυθάκια και δεν άργησε να παραπέμψει την Λόλα στον «Ξιφία», του οποίου ο ιδιοκτήτης μόλις πριν από τέσσερις ώρες είχε έλθει και είχε σαρώσει μια μεγάλη μπάζα από πρασινάδες και ζαρζαβάτια. Η Λόλα, ανόρεχτη και βουβή, ξεκίνησε να παίρνει τον κεντρικό δρόμο προς τα πίσω για να βγει στην παραλία και να βρει το μαγαζί του Μητσούλα. Δεν άργησε να το βρει, ήταν το μοναδικό που στεκόταν τόσο κακοσχηματισμένο, πλάι στα γέρικα πεύκα. Φτάνοντας, φώναξε: «είναι κανείς εδώ;» και να σου βγήκε ο Μητσούλας. Βαστούσε μια ακαθάριστη πατάτα και της ανταπάντησε: «Ναι, εγώ είμαι το μαγαζί!». Η Λόλα του άρχισε το και το, ότι θα ήθελε μερικά λαχανικά. Μπροστά στον τροφαντό κότσο και

την εφηβική φάτσα της Λόλας, ο Μητσούλας πού να αρνηθεί. «Πάρ' τα» της είπε. «Με ξεπληρώνεις με ένα μεζέ, να 'ρθεις να ομορφύνεις το μαγαζί. Σε μερικές ημέρες ξανανοίγω».

Μόλις έφτασε σπίτι η Λόλα, διηγήθηκε στη θεία της για τον Γρηγόρη και τον Μητσούλα. Από τη χαρά της η θεία Μαίρη ανασκουμπώθηκε όλο περηφάνια που είχε μια τέτοια πολυφίλητη ανεψιά. Άρχισε να τη φτύνει από την κορφή ως τα νύχια και, αρπάζοντας τα ψώνια από το χέρι της, έσπευσε να της κάνει μια ωραία δυναμωτική κρεατόσουπα με κριθαράκι.

Καθώς ο Φλεβάρης περνούσε, η Λόλα ανέβηκε και κατέβηκε αρκετές φορές ακόμα τον γνωστό λασπόδρομο, ο οποίος με την πάροδο του χρόνου είχε αρχίσει να στεγνώνει. Και όσο αυτός ξεραινόταν, άλλο τόσο ξερογλειφόταν ο Γρηγόρης κάθε φορά που περνούσε η Λόλα και άλλο τόσο αναστατωνόταν ο Μητσούλας όταν την έβλεπε. Βέβαια, αυτό το μυστήριο (ντάκα-ντούκα) που φώλιαζε μέσα στην καρδιά του, μόνο έρωτας δεν ήταν. Ήταν ένα ιδιότυπο είδος θαυμασμού, το οποίο ίσως και να αναπλήρωνε το χαμένο πατρικό του φίλτρο.

Γιατί στο παρελθόν ο Μητσούλας και τις κατακτήσεις του τις είχε και μόνιμη γκόμενα, τα τελευταία τουλάχιστον πέντε χρόνια. Αυτή δεν ήταν άλλη από τη Νικολέττα την ψαρωματού, η οποία εργαζόταν στον «Ξιφία» ως μαγείρισσα για τα δύσκολα, κατσαρολάτα φαγητά. Αλλά το έρμο το στεφάνι ο Μητσούλας δεν έλεγε να της το βάλει. Να λογοδοτήσει δεν είχε σε κανέ-

ναν, αφού η Νικολέττα ήταν ορφανή και στα σαράντα της, πλέον, δεν είχε ανάγκη από επίσημο αγαπημένο. Ο Μητσούλας θα μπορούσε να την παντρευτεί, αλλά, γνωρίζοντας ότι η φουκαριάρα είχε το «κουσούρι» και δεν μπορούσε να κάνει παιδιά, αποφάσισε να διατηρήσει μαζί της μια χαλαρή ερωτική σχέση, η οποία συνδυαζόταν και λίγο με τα εργασιακά. Έτσι, είχαν και οι δυο το κεφάλι τους ήσυχο.

Η Λόλα, όμως, είχε πάνω της κατιτίς το διαφορετικό. Θα μπορούσε να την είχε κόρη του, να την υιοθετούσε και να καμάρωνε αυτό το ψηλό, γκαγκανιάρικο πλάσμα με τον παχουλό κότσο, που την ψήλωνε ακόμα πιο πολύ ανάμεσα στον κόσμο. Ο Μητσούλας θα χαίρόταν πολύ να την έβλεπε έστω και για λίγο κάθε μέρα. Έτρεφε αυτήν τη μύχια, κρυφή ευχή, που και να μην πραγματοποιούνταν, δεν θα άλλαζε κάτι στον «Ξιφία».

Έξερε ότι καθημερινά τα ζευγαράκια θα έρχονταν και ο κύριος Ξενοφών θα ρουφούσε τον νερόβραστο καφέ του. Μπροστά από το μαγαζί, οι ψαράδες από τον κόλπο θα άραζαν τις βάρκες τους. Μαζί με το φρέσκο ψάρι που θα έφερναν στον Μητσούλα, θα αντάλλασσαν δυο-τρία λόγια μ' εκείνον και με τη Νικολέττα, η οποία άλλο που δεν ήθελε να κάνει κουβέντα. Και το καλοκαίρι δεν άργησε να έρθει, για να φέρει το Σεπτέμβρη και τον Μητσούλα στα Ψαχνά για διακοπές μερικών εβδομάδων μαζί με τη φουκαριάρα τη στείρα.

Με την επιστροφή τους, τίποτε δεν είχε αλλάξει ή δεν φάνηκε να αλλάζει στη λουτρόπολή τους. Τίποτα,

εκτός από έναν παραλληλόγραμμο σκελετό, φτιαγμένο από χοντρό σκυρόδεμα, ο οποίος δέσποζε στην άλλη άκρη της παραλίας. Αρχικά, το θέαμα δεν δημιούργησε καμιά υποψία στον Μητσούλα, ο οποίος δεν ήταν και ο τύπος που πονηρευόταν. Στην πορεία, όμως, το μυαλό του γέμισε από χοντρούς δαιμόνους με λουστρινένιες κόκκινες κοιλιές. Τι θα μπορούσε να είναι αυτό το κτίσμα; Κι αν γινόταν εστιατόριο; Σε ποιον να ανήκει; Μήπως ήταν ξενοδοχείο; Και αν γινόταν εστιατόριο και του έτρωγε τη δουλειά; Τη λουτρόπολη την ξέρανε μόνο οι ντόπιοι κι όσοι ήταν ορκισμένοι να μην ξεπεράσουν τα στενά όρια της Αττικής. Ποιος τρελός τουρίστας θα ερχόταν εκεί; Για να δει τι; Εκτός κι αν δεν είχε επισκεφτεί θάλασσα και ήθελε να πλατσουρίσει στο φυκάκι. «Δεν πειράζει, καλοδεχούμενος να είναι», σκέφτηκε ο Μητσούλας.

Σε λιγότερο από ένα μήνα, μαθεύτηκε τι ήταν αυτή η αρματωσιά από μπετόν και γιατί ήλθε να φυτρώσει στη μέση της παραλίας. Στα τέλη της δεκαετίας του '50, ένας απόστρατος αξιωματικός είχε αγοράσει ένα οικόπεδο εκεί. Κι ήθελε να το παίξει σωτήρας του λαού. Από τη στιγμή, εξάλλου, που δεν είχε στο μυαλό του τα στάνταρντ του «Αστέρα» στη Βουλιαγμένη, θα έχτιζε ένα ημιπολυτελές ξενοδοχείο, για να μη στοιβάζονται τα ζευγαράκια στα πίσω δωμάτια του «Ξιφία». Γιατί ο απόστρατος ήταν πονηρός.

Πολύ πριν πάρει την απόφασή του, είχε πραγματοποιήσει ορισμένες επισκέψεις στη λουτρόπολη για να

ελέγξει το οικόπεδό του και τη γύρω περιοχή. Με την πρόφαση ότι ενδιαφερόταν να αγοράσει μερικά στρέμματα από τους ντόπιους, είχε ψαρέψει όσους κατοίκους βρίσκονταν στο δρόμο του από τις αρχές Σεπτεμβρη και είχε μάθει για τον Μητσούλα και το μαγαζί του. Σκοπός του απόστρατου δεν ήταν να του πάρει τη δουλειά, αλλά να προσφέρει υψηλού επιπέδου υπηρεσίες στα ζευγαράκια και –γιατί όχι;– στους περιστασιακούς παραθεριστές της λουτρόπολης.

Ασφαλώς, ο Μητσούλας ούτε καν κατάλαβε την παρουσία του απόστρατου στην περιοχή, αφού το βράδυ που εκείνος ήλθε στον «Ξιφία», ο Μητσούλας είχε φτιάξει γαύρο μαρινάτο και τον προσέφερε για δοκιμή στην πελατεία. Οι παρέες –πρώτη φορά το μαγαζί ήταν ασφυκτικά γεμάτο– είχαν ενθουσιαστεί. Λίγο το τσίπουρο, λίγο το μπουκωμένο ραδιόφωνο με τον Πάνο Γαβαλά που έπαιζε στη μικροφωνική του μαγαζιού, έκαναν τον Μητσούλα να πηγαινοέρχεται για να προλάβει τις παραγγελίες. Λες και ήταν σίγουρος ότι εκείνη η βραδιά δεν θα επαναλαμβανόταν ποτέ ξανά στη ζωή του.

Όταν, όμως, θεμελιώθηκε και ολοκληρώθηκε το ξενοδοχείο του απόστρατου, το οποίο έφερε το πολύ πρωτότυπο όνομα «Γκιζέλα», ο «Ξιφίας» άρχισε να βαράει μύγες. Αυτό συνέβη γιατί στο ισόγειο της «Γκιζέλας» υπήρχε ένας αδιανόητος για τα δεδομένα της περιοχής συνδυασμός ζαχαροπλαστείου και σνακ-μπαρ. Ο απόστρατος το επένδυσε με ραμποτέ ξυλεία

και φωτιστικά από κόκκινο και κίτρινο φουσητό γυαλί. Πολύχρωμα τραπεζομάντιλα στόλιζαν τα μεταλλικά τραπεζάκια και τις καρέκλες της πέργκολας του, η οποία, παρακαλώ, κοιτούσε προς τη θάλασσα. Μπροστά του ο «Ξιφίας» θύμιζε ένα αχρειαστο απολίθωμα, το οποίο απωθούσε τον κόσμο με τη γραφικότητα και τα αιώνια σκονισμένα δίκτυα της εισόδου του.

Αρχικά, ο Μητσούλας δεν κατάλαβε την απειλή. Έτσι, συνέχιζε κάθε μέρα να παίρνει από τον Γρηγόρη τα λαχανικά του, να ψήνει καφέδες και να χουφτώνει τη Νικολέττα, την οποία έβγαζε και για κανά χορό σε κάποιο πανηγύρι ή στα χωριά εκεί γύρω. Όταν όμως ο Μητσούλας –ποιος; Ο Μητσούλας– που είχε μια-δυο δραχμές στην άκρη, άρχισε να ζορίζεται, κάτι σήμαινε αυτό. Ναι, κάτι σήμαινε, γιατί ο ίδιος δεν μπορούσε να καταλάβει τι σηματοδοτούσε στις αρχές Μαρτίου η απόφαση της Λόλας να έλθει να τον βοηθήσει στο μαγαζί. Όλα τα είχε ο «Ξιφίας», όλα τα είχε και ο Μητσούλας, αυτό που του έλειπε ήταν η Λόλα, να τη χαρτζιλικώνει κι από πάνω. Μπροστά όμως στον κολοσσό της («Γκιζέλας»), ο οποίος κάθε μέρα, ακόμα και το χειμώνα, στεκόταν προειδοποιητικά μπροστά του και έλεγε «θα σε φάω κωλόψαρο, εσένα και τα κοκκαλάκια σου!», ακόμα και οι παραθεριστές της λουτρόπολης έτρεμαν.

Όταν εκείνη του συστήθηκε μαζί με τον πελώριο κότσο της, ο Μητσούλας την κοίταξε περιεργαστικά, απορώντας. Δεν ήξερε γιατί η Λόλα, μια πρώην φοιτή-

τρια που γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα, ήρθε σ' αυτή την κουτσουρεμένη λουτρόπολη για να δουλέψει, εδώ, στο μαγαζί του. Δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι ένας άνθρωπος που είχε κάποιες σπουδές στην πλάτη του, θα εγκατέλειπε ό,τι είχε φτιάξει ως ζωή κάπου αλλού για να έλθει να μείνει στη λουτρόπολη, παρέα με τα φύκια, τα πεύκα, τις γριές και έναν τρελό κεραμί-στα. Την κοίταξε βαθιά μέσα στα μάτια και ένιωσε ότι σχεδόν μπήκε μέσα στο εγώ της. Είχε πια επιβεβαιώσει ότι, ναι, ήθελε να δουλέψει γι' αυτόν, προκειμένου, όπως είπε, να γεμίσει τον άδειο χρόνο της. Η Λόλα δεν ήταν όμως μια τυχαία γυναίκα. Είχε και ένα χαρτί διοίκησης επιχειρήσεων –ή, μάλλον, τη βούλα– γιατί δεν το είχε πάρει ακόμα, αλλά θα το έπαιρνε, πού θα πήγαινε.

Το σημαντικότερο όλων ήταν ότι η Λόλα δεν ζήτησε λεφτά, απλώς πέταξε στον Μητσούλα ότι θα έπαιρνε το κατιτίς της μόνο αν επανέκαμπτε το μαγαζί. Εκείνος συμφώνησε, η Νικολέττα συμφώνησε, αφού κι εκείνη θα είχε πια ένα χέρι βοήθειας στον πάγκο της κουζίνας και στο σέρβις. Δεν έφερε καν αντίρρηση, καθώς δεν θα χρειαζόταν να βγαίνει με την ποδιά να σερβίρει τους ανύπαρκτους πια πελάτες, όταν ο Μητσούλας βρισκόταν με τη σκούπα στα καμαράκια ή στα πίσω βράχια να χτυπά κανένα χταπόδι. Κι όσο για την «Γκιζέλα», δεν είχε να πει κανείς κουβέντα. Μόνο η Λόλα γνώριζε ό,τι έπρεπε κανείς να γνωρίζει για τον άμεσο εχθρό του «Ξιφία». Βαριεστημένη από τη θεία Μαίρη και από τα σκανδιναβικά σταυρόλεξα που γέμιζαν τον άπλετο

χρόνο στο καμαράκι της, η Λόλα θέλησε να βγει στον έξω κόσμο και να προσφέρει τις υπηρεσίες της στη λουτρόπολη.

Οι μέχρι τότε σπουδές της στη διοίκηση επιχειρήσεων αρκούσαν για να προσληφθεί σε μια ξενοδοχειακή μονάδα, ακόμα και σε αυτήν που είχε διευθυντή έναν απόστρατο. Η Λόλα, όμως, δεν τα κατάφερε. Αφενός γιατί εμφανίστηκε ως όραμα –σχεδόν κατατρόμαξε το διευθυντή του «Γκιζέλα»– κι αφετέρου γιατί δεν γνώριζε καλά αγγλικά. Και τα αγγλικά ήταν ένα προσόν, γιατί με αυτά θα μπορούσε να συνεννοηθεί ακόμα και με Βέλγους, οι οποίοι είχαν αρχίσει από τον Μάιο να κατακλύζουν το ξενοδοχείο και να γεμίζουν τα δωμάτιά του με ιαχές που μύριζαν μπύρα. Κανείς δεν γνώριζε γιατί επέλεξαν τη λουτρόπολη για να κάνουν εκεί τις διακοπές τους, όταν τα έλατα, τα ασπρόσπιτα και οι ταβέρνες της Ελλάδας έκραζαν για πελάτες. Μετά την απόρριψη του απόστρατου, η Λόλα εκνευρίστηκε εξόχως. Αφού δεν μπορούσε να διανοηθεί τον εαυτό της να ξαναπέφτει στη χειμερία νάρκη με τα σκανδιναβικά και τα τσάγια της Μαίρης, πέρασε με ένα υποτιμητικό βλέμμα μπροστά από το «Γκιζέλα» και κατευθύνθηκε προς τον «Ξιφία». Εκεί, βρήκε τον Μητσούλα να ξεπλένει αθερίνα, του μίλησε και κλείσανε στο πατ-κιουτ.

Ο Μητσούλας ήταν ικανοποιημένος από την εργασία της Λόλας και δεν άργησε να καταλάβει τα μεγαλύτερήβολα σχέδιά της. Δεν ήταν αυτό που λέμε κακώς εννοούμενο μεγαλεπήβολο. Η κοπέλα και δουλειά ήθελε

–λίγο ακόμα να καθόταν στο σπίτι θα μάθαινε από τη Μαίρη να κεντά σεμεδάκια– και να ξεσκάσει όσο της επιτρεπόταν, μπαίνοντας συγχρόνως και στο μάτι του απόστρατου. Και ναι, αυτός της είχε μπει και πολύ στο μάτι. Άκου εκεί δεν ήξερε καλά αγγλικά! Πριν από ένα χρόνο, ένας Θεός ξέρει με πόσο κόπο, η Λόλα έπαιρνε τις αρίδες της κάθε απόγευμα για να πηγαίνει στην Κάνιγγος σ' αυτό το άθλιο φροντιστήριο αγγλικών για ενήλικες. Αν δεν τη μιζέριαζε τόσο η παλιά σόμπα που βρισκόταν στο πίσω μέρος της αίθουσας και ο ακάλυπτος που έχασκε βλοσυρός, όταν ανοίγανε την άνοιξη το ένα και μοναδικό παράθυρο της αίθουσας, η Λόλα θα απέδιδε σίγουρα πολύ καλύτερα.

Μετά το χωρισμό της από τον Μπάμπη, ένα φιλόργυρο υπάλληλο χαρτοπωλείου, που την προμήθευε και τετράδια για το μάθημα, η Λόλα δεν είχε λόγο να ξαναπατήσει στο φροντιστήριο. Θυμόταν ότι πέντε λεπτά πριν σχολάσουν, όλη η τάξη, νταγκλαραίοι και σιτεμένοι ενήλικες, βρισκόταν σε κατάσταση υπερδιέγερσης. Ο καθένας και η καθεμία χωριστά καλούνταν από τους ερωτικούς υπόηχους των συντρόφων τους, οι οποίοι περίμεναν έξω από την κεντρική είσοδο του φροντιστηρίου μαζί με νυσταλέες μανάδες παιδιών του δημοτικού ή είχαν διασκορπισθεί στις γύρω καφετέριες, αναμένοντας υπομονετικά, με τον καφέ να έχει ξεραθεί στον πάτο του ποτηριού τους. Σ' αυτά τα πέντε λεπτά, η Λόλα βρισκόταν ήδη στην αγκαλιά του Μπάμπη και είχε ήδη αράξει στο ράντζο του. Συνήθιζε να παίζει